

ОРИГІНАЛЬНІ ДОСЛІДЖЕННЯ

© Андрейчин М.А., Карімов І.З., 2004
УДК 616-022.7+616.36-002+616.153.96:577.1

М.А. Андрейчин, І.З. Карімов

ВМІСТ ПОЗИТИВНИХ БІЛКІВ ГОСТРОЇ ФАЗИ У КРОВІ ХВОРИХ НА ГОСТРІ ВІРУСНІ ГЕПАТИТИ ТА ГОСТРЕННЯ ХРОНІЧНОГО ХОЛЕЦИСТОПАНКРЕАТИТУ

Тернопільська державна медична академія ім. І.Я. Горбачевського,
Кримський державний медичний університет ім. С.І. Георгієвського

В динаміці захворювання досліджено вміст деяких позитивних білків гострої фази (БГФ) – С-реактивного білка (СРБ), церулоплазміну (ЦП), α 1-антитрипсину (α 1-АТ) та α 1-кислого глікопротеїну (α 1-КГП) у сироватці крові 55 хворих на гострий гепатит А, В (ГГА – 26, ГГВ – 18) і з загостренням хронічного холецистопанкреатиту (ЗХП – 11).

Показано, що у хворих на гострі вірусні гепатити вміст СРБ у крові збільшується в 10-15 разів, причому меншою мірою, ніж при ЗХП; вміст СРБ, ЦП, α 1-АТ у хворих на ГГВ вище, ніж у хворих на ГГА. Моніторинг змін концентрації ЦП і α 1-АТ може бути корисний для оцінки перебігу і прогнозу хвороби; у хворих на гострий вірусний гепатит і ЗХП розбіжності у величині співвідношень БГФ свідчать про дисбаланс останніх й дозволяють у 75 % випадків припустити етіологію жовтяниці.

Вірусні гепатити (ВГ) у сучасному світі вийшли на одне зі значних місць серед причин смерті. В основі широкого спектру клінічних проявів ВГ від латентних до прогресуючих форм, поряд з вірусно-імуногенетичними взаємодіями, має місце реалізація компенсаторно-приспосувальних і резервних можливостей організму. Цитоліз і запальні зміни в печінці є основою визначення ступеня запально-некротичної активності гострого ВГ (ГВГ). При цій патології варто враховувати суттєву особливість гепатитів, при яких органом-мішенню служить печінка, що займає ключові позиції в підтримці гомеостазу і реалізації специфічної гострофазної відповіді. У зв'язку з цим з'ясування ролі БГФ як печінково-специфічних білків становить особливий інтерес.

Нині можна вважати, що основною функцією головного білка гострої фази – СРБ у ссавців є імунорегуляторна, яка змінює імунні і неспецифічні реакції й забезпечує кооперацію між ними [1]. Тест кількісного визначення СРБ у крові набув широко-

го розповсюдження в клінічній лабораторній практиці для діагностики і моніторингу при різноманітних захворюваннях (у ревматології, пульмонології, гематології, хірургії, кардіології, урології й ін.), оцінки активності запального процесу, вибору адекватного лікування, контролю і прогнозу хвороби [2].

Багато дослідників вважають, що СРБ має велике прогностичне значення для моніторингу перебігу інфекційних захворювань і пов'язаних з ними ускладнень. Так, значення СРБ корелювали з рівнем паразитемії при малярії [3], загостренням хронічного гепатиту В і С [4]. СРБ був найбільш надійним маркером у діагностиці і моніторингу ефективності лікування бактерійної пневмонії, інфекції сечовивідних шляхів, бактерійного менінгіту, гастроентериту [5]. Досліди [6] показали, що в хворих на аденовірусну інфекцію динаміка концентрації СРБ у крові (за відсутності повторної бактерійної інфекції) була подібна до запальної реакції на бактерійну інфекцію.

СРБ присвячений великий обсяг досліджень, але в доступній літературі мало даних про роль СРБ у неспецифічних захисних та імунних реакціях організму при гострих інфекційних захворюваннях і, зокрема, при ГВГ. Можливо, це пов'язано з узвичаєною думкою, що вірусна інфекція незначно впливає на рівень СРБ, а його ефекти виявляються тільки при появі супутньої бактерійної інфекції або імунокомплексної патології. Залишається неясним, чи пов'язаний синтез СРБ з прогресуванням ГВГ.

В якості лабораторних маркерів при патології печінки в цілому підходять майже всі сполуки, що або метаболізуються, або синтезуються і депонуються в печінкових клітинах. Вважають, що визначення вмісту α 1-АТ, ЦП, α 1-КГП доцільні для діагностики хронічних ушкоджень печінки [7]. При цьому припускається зниження вмісту цих білків у

сироватці крові. Проте варто врахувати, що ці білки належать до позитивних білків гострої фази і концентрація їх зростає при гострому запаленні.

За даними деяких авторів, ясно проглядається прогностична роль $\alpha 1$ -АТ при гепатоцелюлярній карциномі, коли рівень цього білка знижувався на відміну від ГВГ [8]. За іншими даними [9], ризик розвитку цирозу і гепатоцелюлярної карциноми не залежить від наявності в анамнезі гепатиту В або С, а пов'язаний з дефіцитом $\alpha 1$ -АТ. Також вважають, що гетерозиготні $\alpha 1$ -АТ-дефіцит-зв'язані цирози є чинником ризику для розвитку гепатоцелюлярної карциноми [10]. Отже, динаміка змін концентрації в крові $\alpha 1$ -АТ з урахуванням клініко-анамнестичних і біохімічних даних у хворих на ГВГ, на наш погляд, може бути цінним маркером, що дозволяє оцінити яскравість запальної реакції в період розпалу хвороби, а також відбивати можливість розвитку затяжного перебігу і/або хронізації в період реконвалесценції.

Загальновідомо, що ЦП відіграє ключову роль у розподілі, транспорті та гомеостазі міді. ЦП виконує також ряд важливих і взаємозалежних фізіологічних функцій, найважливішою з яких є оксидазна [11]. Останні дані говорять, що цей білок може виявляти прооксидантну активність і викликати окисну зміну ліпопротеїнів низької щільності [12]. Таким чином, ЦП може розглядатися як активний учасник і регулятор вільнорадикальних процесів.

Отримані на сьогодні дані переконливо підтверджують модулювальну дію ЦП на фагоцитуючу активність моноцитів і нейтрофілів, причому ступінь і спрямованість цього впливу залежать від стану імунного статусу організму, яскравості імунного запалення [13]. Дефіцит ЦП змінює гострофазну білкову відповідь на вірусну інфекцію і може впливати на реактивність лімфоцитів [14]. Раніше отримані експериментальні дані щодо ролі ЦП як неспецифічного чинника вірусного імунітету говорять про пригнічення церулоплазміном вірусної реплікації, активації синтезу противірусної популяції, багаті дефектними частками, і про прямиий модулювальний вплив на імунну реакцію організму [15].

Фізіологічна роль $\alpha 1$ -КГП, як і інших гострофазних білків, залишається до кінця неясною. $\alpha 1$ -КГП функціонує як імуномодулятор, має превентивну захисну дію при грамнегативних інфекційних хворобах [16]. Є експериментальні дані про прогностичне значення $\alpha 1$ -КГП при септичному шоку [17]. Безумовно, серед позитивних БГФ $\alpha 1$ -КГП привабливий для з'ясування його ролі в гострофазній реакції при жовтяничних формах ГВГ.

Виходячи з викладеного, метою дослідження було визначення змін вмісту в крові позитивних БГФ – СРБ, $\alpha 1$ -АТ, $\alpha 1$ -КГП і ЦП при жовтяницях у хворих на ГГА, ГГВ і хворих із ЗХП, а також з'ясування їх ролі в діагностиці і прогнозі захворювання. Можливість прогнозувати характер патологічного процесу у хворого в перші дні жовтяниці має принципове значення у зв'язку з необхідністю диференційованого підходу до патогенетичної терапії. До того ж на початкових етапах хвороби буває досить складно диференціювати жовтяниці інфекційного генезу від інших, пов'язаних із загостренням хронічних холецистопанкреатитів, коли анамнез і біохімічні показники не завжди чітко дозволяють сформулювати діагностичне судження, а виконання імунологічних аналізів потребує певного часу.

Матеріали і методи

Усього під нашим спостереженням перебувало 55 хворих 1-го і 2-го інфекційних відділень 7-ї міської лікарні м. Сімферополя, з них 26 хворих на ГГА, 18 – на ГГВ і 11 – із ЗХП; віком 18-55 років, 31 чоловік і 24 жінки. Середній вік хворих із ЗХП був дещо вищим – (45 ± 10) років порівняно з хворими на ГВГ (37 ± 18) . У всіх пацієнтів хвороба мала середній ступінь тяжкості. Оцінювали також холестатичний і цитолітичний синдроми за клінічними і деякими лабораторними показниками – білірубіном, АлАТ та ін. У групах порівняння хворі за статтю були розподілені рівномірно. Контролем служили практично здорові люди віком від 18 до 55 років (17 осіб). Етіологічну ідентифікацію типу ВГ проводили серологічними методами – ІФА, РОПГА. Для ІФА використовували тест-системи НВО «Діагностичні системи» (м. Н. Новгород, Росія) і «Векогеп-А» ЗАО «Вектор-Бест» (м. Новосибірськ, Росія). Для обліку результатів ІФА використовували ІФА-аналізатор «ОЕП» Московського НПО «Оптико-електронні прилади» при довжині хвилі 450 і 592 нм. Для реакції оберненої пасивної гемаглютинації використовували набір НВО «Діагностичні системи» (м. Н. Новгород).

Визначення вмісту гострофазних білків у сироватці крові в динаміці захворювання (гострий період, розпал, рання реконвалесценція) проводили так: СРБ – методом радіальної імунодифузії за Манчіні [18], ЦП, $\alpha 1$ -АТ і $\alpha 1$ -КГП – методом ракетного імуоелектрофорезу за Лореллом [19]. Специфічні антитіла до електрофоретично чистих препаратів СРБ, $\alpha 1$ -АТ, $\alpha 1$ -КГП, ЦП надані відділом молекулярної генетики НДІ ІЕМ РАМН (С. Петербург, Росія). В якості стандартів використовували чисті препарати цих білків. Вимірювали також вміст ЦП у сироватці крові ензиматичним методом. Для математичного опрацювання досліджуваних даних використовували методи описової статистики, Т-критерій Стьюдента для парних порівнянь і деякі методи непараметричної статистики.

ОРИГІНАЛЬНІ ДОСЛІДЖЕННЯ

Результати досліджень та їх обговорення

Дослідження показали (табл. 1), що вміст СРБ у крові хворих на ГВГ збільшується в гострому періоді в 10-15 разів, при ЗХП – у 15-20 разів. У розпал захворювання в групах хворих на ГВГ на тлі підвищення загального білірубину – при ГГА (127,5±43,6), при ГГВ (164,3±71,5) мкмоль/л і АлАТ – при ГГА (4,6±1,5), при ГГВ (5,1±1,8) мккат/л рівень СРБ у крові значно знижувався, але залишався помітно вище норми. У групі хворих із ЗХП також відзначали зниження вмісту СРБ у крові, але на фоні невеликого підвищення білірубину – (115,3±52,2) мкмоль/л і АлАТ – (3,4±1,1) мккат/л, що, мабуть, зумовлено присутністю бактерійного агента в патогенезі ЗХП.

Слід зазначити, що більшість хворих у всіх групах виписувалася зі стаціонару в період ранньої реконвалесценції, коли наставало клінічне видужання і зниження ряду біохімічних показників: білірубін – до (19,5±4,2) мкмоль/л, АлАТ – до (0,9±0,3) мккат/л. У цей період вміст СРБ у групі хворих на ГГА і з ЗХП

наближався до норми, у той час як при ГГВ залишався значно вищим від рівня у здорових людей. При цьому час перебування в стаціонарі хворих на ГГВ був найтривалішим. Мабуть, у хворих на ГГВ, незважаючи на клінічне видужання, зберігаються запальні явища в печінці на досить високому рівні.

Нашу увагу привернув той факт, що всупереч очікуванню, середні значення рівня СРБ при ГГВ виявилися дещо нижчими, ніж при ГГА, у розпал захворювання, коли в крові відзначали найвищі показники білірубину й АлАТ (табл. 1). Тому ми розділили групи хворих на ГВГ відповідно до максимальних і мінімальних значень СРБ у цьому періоді захворювання (табл. 2).

У групі хворих на ГГА і ГГВ, в яких у період розпалу хвороби і максимальних значень біохімічних показників, що свідчили про синдром цитолізу і холестази, відзначено більш низький рівень СРБ, клінічне одужання і нормалізація біохімічних показників наставали пізніше. Можливо, прогресуючі форми гепатиту характеризуються своєрідністю адаптаційних реакцій, їх неспроможністю і висна-

Таблиця 1

Зміна вмісту деяких позитивних БГФ у крові хворих на ГВГ у динаміці недуги (M±m)

Показник	Здорові особи n=17)	Період	ГГА (n=26)	ГГВ (n=18)	ЗХП (n=11)
СРБ (мг/100 мл)	1,0±0,4	1	11,3±4,5**	15,6±3,8**	28,5±9,4**
		2	8,6±2,5**	7,4±3,1**	10,9±3,6**
		3	2,4±1,7	5,3±1,4*	1,5±0,6
ЦП (мг/100 мл)	35,42±9,65	1	74,38±8,94**	82,47±9,12**	53,26±12,68
		2	76,92±10,14**	79,70±11,03**	45,72±10,95
		3	41,5±6,86	46,82±7,94	37,28±8,16
ЦП/оксидазна активність	1,0	1	1,35	1,25	1,22
		2	1,21	1,16	1,70
		3	1,03	1,09	1,10
α1-АТ (мг/100 мл)	195,56±34,80	1	394,12±38,42**	412,68±39,46**	417,24±58,92**
		2	412,68±41,17**	448,12±43,63**	294,78±47,32
		3	276,89±37,54	355,78±34,78**	223,45±52,68
α1-КГП (мг/100 мл)	85,62±31,53	1	93,62±22,58	71,46±15,37	102,35±22,16
		2	112,34±18,44*	74,52±10,85	110,28±18,35
		3	73,68±8,52	76,48±9,82	88,31±14,28

Примітки: 1 – при госпіталізації; 2 – розпал хвороби; 3 – рання реконвалесценція; * – достовірність різниці порівняно з нормою (P<0,05), ** – P<0,001.

Таблиця 2

Середня тривалість перебування у стаціонарі хворих на ГГА і ГГВ залежно від мінімальних і максимальних значень СРБ у крові (M±m)

Показник	ГГА		ГГВ	
	min (n=11)	max (n=15)	min (n=8)	max (n=10)
Рівень СРБ у крові в розпал недуги (мг/100 мл)				
Ліжко-дні	19,8	14,5	43,4	32,6

ОРИГІНАЛЬНІ ДОСЛІДЖЕННЯ

женням резервних можливостей печінки та організму в цілому. До того ж в умовах дефіциту СРБ порушується диференціювання як макрофагів, так і Т-клітин, що може призводити до дисрегуляції індукції імунної відповіді, що, в свою чергу, може негативно відобразитися на перебігу ГВГ і сприяти розвитку декомпенсації і хронізації процесу.

Дослідження динаміки інших гострофазних білків показало (табл. 1), що при ГГА і ГГВ вміст ЦП у крові, підвищуючись у 2 рази в гострому періоді, залишається на тому ж рівні в розпал захворювання. У період реконвалесценції рівень ЦП знижується, не досягаючи нормальних значень. У той же час оксидазна активність ЦП знижується в період реконвалесценції майже до нормальних величин. Коефіцієнт ЦП/оксидазна активність при всіх типах ВГ в динаміці хвороби достовірно перевищує нормальні величини, що свідчить про синтез ЦП з низькою оксидазною активністю.

Вміст у крові $\alpha 1$ -АТ, збільшуючись в 2-2,5 рази на початку гострого періоду, ще більше зростає в розпал захворювання і залишається суттєво вищим за норму в період реконвалесценції при обох типах гепатиту.

Враховуючи те, що досліджувані білки гострої фази не тільки відіграють велику роль у загальному імунореактивному неспецифічному захисті, але й створюють певні умови для специфічної імунної відповіді, ми вважали за доцільне розглянути, поряд з абсолютними значеннями БГФ, також їх співвідношення, тим більше що на абсолютні значення БГФ можуть впливати різні фактори (зневоднення, інфузійна терапія, висота гарячки тощо).

Виявили найвище співвідношення СРБ/ЦП при госпіталізації у хворих із ЗХП, тобто воно перевищувало норму в 2 рази і було в 3 рази вище, ніж у групах хворих на ГВГ, а співвідношення СРБ/ $\alpha 1$ -АТ – в 13 і 2 рази відповідно.

Для хворих на ГГА при госпіталізації характерні найнижчі значення співвідношень СРБ/ $\alpha 1$ -АТ і СРБ/ $\alpha 1$ -КГП порівняно з хворими на ГГВ і ЗХП – відповідно в 2 і більше разів нижче. Для хворих на ГГВ характерні найвищі значення співвідношень ЦП/ $\alpha 1$ -КГП при госпіталізації і $\alpha 1$ -АТ/ $\alpha 1$ -КГП у розпал хвороби, що перевищувало рівень цих співвідношень у хворих на ГГА і ЗХП в 1,5 і 2 рази відповідно.

Використання тетракоричного коефіцієнта кореляції між етіологією захворювання, рівнем коефіцієнтів СРБ/ЦП, ЦП/ $\alpha 1$ -КГП при госпіталізації і $\alpha 1$ -АТ/ $\alpha 1$ -КГП у розпал хвороби дозволило за значенням цього коефіцієнта прогнозувати етіологічну причину виникнення жовтяниці та інтоксикацій-

ного синдрому до 80 % випадків. Так, якщо в гострому періоді СРБ/ЦП вищий 0,4 або СРБ/ $\alpha 1$ -АТ – вищий 0,05, можна в 78 % випадків стверджувати, що у хворого є ЗХП. При госпіталізації хворих, в яких СРБ/ $\alpha 1$ -КГП < 0,18, можна в 71 % думати про ГГА, а ЦП/ $\alpha 1$ -КГП > 0,9 і/або $\alpha 1$ -АТ/ $\alpha 1$ -КГП > 5,2 при госпіталізації і в розпал хвороби дозволяють в 76 % випадків прогнозувати, що у хворого є ГГВ.

Таким чином, можна стверджувати, що діагностичне значення мають не тільки і не стільки абсолютні значення ряду БГФ, а величина їх співвідношення. Даний підхід у дослідженні дає можливість зрозуміти не тільки причину і патогенез жовтяниці та інтоксикації, але й прогнозувати перебіг недуги, а також оцінювати ефективність лікування. Все це диктує необхідність продовження досліджень у цьому напрямку.

Висновки

1. У хворих на ГГА і ГГВ вміст СРБ у сироватці крові збільшується в 10-15 разів, причому меншою мірою, ніж при ЗХП, яке супроводжується підвищенням цього показника в 15-20 разів.
2. Вміст СРБ, ЦП і $\alpha 1$ -АТ у крові хворих на ГГВ вищий, ніж у хворих на ГГА при госпіталізації і в період ранньої реконвалесценції.
3. У період розпалу захворювання вміст СРБ і $\alpha 1$ -КГП вищий при ГГА, ніж при ГГВ.
4. У хворих на ГГА і ГГВ з мінімальними значеннями СРБ в період розпалу захворювання клінічне одужання і нормалізація біохімічних лабораторних показників наставали пізніше, ніж у хворих з максимальними показниками СРБ.
5. Зміни в крові ЦП і $\alpha 1$ -АТ адекватно відображають динаміку морфофункціональних проявів гострого вірусного гепатиту і, відтак, можуть бути корисні як показники порушення і відновлення функції печінкових клітин, для моніторингу перебігу і прогнозу хвороби.
6. У хворих на ГВГ і ЗХП середнього ступеня тяжкості величини співвідношень позитивних БГФ суттєво розрізняються. Грунтуючись на різниці у величині співвідношень вказаних БГФ у 3/4 випадків можна припустити етіологію жовтяниці.

Література

1. Фрейдлин И.С., Назаров П.Г. Регуляторные функции провоспалительных цитокинов и острофазных белков // Вестн. Рос. АМН. – 1999. – № 5. – С. 28-32.

ОРИГІНАЛЬНІ ДОСЛІДЖЕННЯ

2. Ceciliani F., Giordano A., Spagnolo V. The systemic reaction during inflammation: the acute-phase proteins (Review) // *Protein Pept. Lett.* – 2002. – V. 9, N 3. – P. 211-223.

3. McGuire W., D'Alessandro U., Olaleye B.O. et al. C-reactive protein and haptoglobin in evaluation of a community-based malaria control programme // *Trans. R. Soc. Trop. Med. Hyg.* – 1996. – V. 90, N 1. – P. 10-14.

4. Shima M., Nakao K., Kato Y. et al. Comparative study of C-reactive protein in chronic hepatitis B and chronic hepatitis C // *Tohoku J. Exp. Med.* – 1996. – V. 178, N 3. – P. 287-297.

5. Buess T., Ludwig C. Diagnostic value of C-reactive protein in comparison with erythrocyte sedimentation as routine admission diagnostic test // *Schweiz. Med. Wochenschr.* – 1995. – V. 125, N 4. – P. 120-124.

6. Appenzeller C., Ammann R.A., Duppenhaler A. et al. Serum C-reactive protein in children with adenovirus infection // *Swiss. Med. Wkly.* – 2002. – V. 132. – P. 345-350.

7. Возианова Ж.И., Шкурба А.В., Печенка А.М. Сравнительное диагностическое значение биохимических показателей для раннего распознавания фульминантной формы вирусных гепатитов // *Лабор. диагностика.* – 2002. – № 2. – С. 3-8.

8. Pirisi M., Bartoli E., Vitulli D. Prognostic value of serum alpha-1-antitrypsin in hepatocellular carcinoma // *Eur. J. Cancer.* – 1996. – V. 32, N 2. – P. 221-225.

9. Elzouki A.N., Eriksson S. Risk of hepatobiliary disease in adults with severe alpha 1-antitrypsin deficiency (PiZZ): is chronic viral hepatitis B or C an additional risk factor for cirrhosis and hepatocellular carcinoma? // *Eur. J. Gastroenterol. Hepatol.* – 1996. – V. 8, N 10. – P. 989-994.

10. Propst A., Vogel W., Braunsteiner H. et al. Prevalence of hepatocellular carcinoma in alpha-1-antitrypsin deficiency // *J. Hepatol.* – 1994. – V. 21, N 6. – P. 1006-1011.

11. Hilton M., Spenser D.C., Ross P. et al. Characterisation of the copper uptake mechanism and identification of the prooxidant site of human ceruloplasmin: a model for oxidative damage by copper bound to protein surfaces // *Proc. Natl. Acad. Sci. USA.* – 1997. – V. 94. – P. 11546-11551.

12. Fox P.L., Mukhopadhyay C., Ehrenwald E. Structure, oxidant activity, and cardiovascular mechanism of human ceruloplasmin // *Life Sci.* – 1995. – V. 56, N 21. – P. 1749-1758.

13. Saenko E.L., Skorobogatko O.V., Tarasenko P. et al. Modulatory effects of ceruloplasmin on lymphocytes, neutrophils and monocytes of patients with altered immune status // *Immunol. Invest.* – 1994. – V. 23, N 2. – P. 99-114.

14. Arthington J.D., Corah L.R., Blecha F. The effect of molybdenum-induced copper deficiency on acute-phase protein concentrations, superoxide dismutase activity, leukocyte numbers,

and lymphocyte proliferation in beef heifers inoculated with bovine herpesvirus-1 // *J. Anim. Sci.* – 1996. – V. 74, N 1. – P. 211-217.

15. Samuel I., Tomas E. Relationships between ceruloplasmin and viral immunity // *Virologie.* – 1982. – V. 33, N 1. – P. 63-72.

16. Hocheplied T., Van Molle W., Berger F.G. et al. Involvement of the acute phase protein alpha-1-acid glycoprotein in nonspecific // *J. Biol. Chem.* – 2000. – V. 275, N 20. – P. 14903-14909.

17. Brinkman-van der Linden E.C., van Ommen E.C., van Dijk W. Glycosylation of alpha-1-acid glycoprotein in septic shock: changes in degree of branching and in expression of sialyl Lewis(x) groups // *Glycoconj. J.* – 1996. – V. 13, N 1. – P. 27-31.

18. Manchini G., Carbonera A.O., Heremans J.F. Immunochemical quantitation of antigens by single radial immunodiffusion // *Int. J. Immunochem.* – 1965. – V. 2. – P. 235-241.

19. Аксельсен Н., Крель Й., Бееке Б. Руководство по количественному иммуноэлектрофорезу. Методы и применение. – М.: Мир, 1977. – 216 с.

20. Асельдерова А.Ш. Иммунопротективный эффект церулоплазмина в остром периоде у больных, перенесших критические состояния различного генеза // *Анестезиология и реаниматология.* – 1992. – № 2. – С. 43-45.

THE CONTENT OF THE POSITIVE ACUTE PHASE PROTEINS IN BLOOD OF PATIENTS WITH ACUTE VIRAL HEPATITIS AND EXACERBATIONS OF CHOLECYSTOPANCREATITIS

M.A. Andreychyn, I.Z. Karimov

SUMMARY. The content of some positive protein acute phase proteins (APP) – C-reactive protein (CRP), ceruloplasmin (CP), α 1-antitrypsin (α 1-AT) and α 1-acidic glycoprotein (α 1-AGP) in blood serum of 55 patients with acute virus hepatitis (AVH) A, B (AVHA – 26, AVHB – 18) and with exacerbation of cholecystopancreatitis (ECP – 11) in dynamics of disease has been investigated.

It is shown, that the CRP content in blood of the patients with AVH increases in 10-15 times, moreover, in a lesser degree than at the patients with ECP; content of CRP, CP, α 1-AT at the patients with AVHB is higher than at the patients with AVHA; Monitoring of the changes of CP and α 1-AT concentration can be useful for evaluation of current and prognosis of disease illness; a difference in ratio of APP at the patients with AVH and ECP testify to imbalance of the last and allow to assume the jaundice aetiology at 75 % cases.